

[Holger Eriksen.]

komme bort fra det meningsløse i, at et større Antal Ejendomme drives af den samme Person.

L.S.-Bevægelsen er død. Den mistede Vejret, da den krystede Landets Fjender og Undertrykkere til sit Bryst, men L.S.-Mentaliteten lever i bedste Velgaaende, og det konstaterede man, da det ærede Medlem Hr. Hans Pinstrup rejste Kravet om 45 Kr. pr. Td. Korn. De Priser, der opnaaedes ved Forliget, ligger højt, ogsaa sammenlignet med, hvad Kornproducenter i andre Lande opnaar, men dog langt under de Krav, der var stillet. Jeg mener, man burde have nøjedes med mindre, ogsaa af Hensyn til Landbruget selv. Det skal nok vise sig, at det er en tvivlsom Fordel at søge at presse de sidste Draaber ud af en Højkonjunktur, der efter de flestes Mening synger paa sit sidste Vers. Det er muligt, at de højere Priser paa Korn kan tvinge Prisen paa Landejendomme i Vejret til Fordel for dem, der sælger, men i tilsvarende Grad til Skade for dem, som skal arbejde med Jorden i Fremtiden og tage de eventuelt faldende Konjunkturer med.

Dette gælder ogsaa det Krav, der rejstes om, at Hjemmemarkedsprisen paa Landbrugsprodukter skal være lig Gennemsnitsprisen for de tilsvarende Eksportvarer. Et saadant Krav kan meget let give Bagslag for Landbruget selv. Vi kan allesammen erindre en Tid, da Landbruget absolut ikke vilde forsyne Hjemmemarkedet til de Priser, der kunde opnaas ved Eksport. Da var det den saakaldte Produktionspris, man krævede. Der er da ogsaa Grund til at erindre om, at f. Eks. Industrien jo slet ikke kan faa Lov til paa Hjemmemarkedet at tage de Priser, der ofte kan opnaas, naar Varerne eksporteres. Landbruget har altsaa krævet en Særstilling. Dertil kommer, at Eksportprisen, naar det gælder Tredielandene, ikke ubetinget er Udtryk for, hvad der virkelig opnaas. Hvis den højere Pris er afhængig af, at vi ogsaa betaler Overpriser for de Varer, eller en Del af de Varer, vi importerer fra de paagældende Lande, saa er Afregningsprisen nominel og ikke Udtryk for, hvad der faktisk opnaas. Derfor havde det været langt rimeligere at nøjes med Englandsprisen, men det var der desværre ikke Mulighed for at gennemføre. Om det i det lange Løb er til Fordel for Landbruget, sætter jeg som sagt et Spørgsmaalstegn ved.

Jeg skal i denne Forbindelse minde om en Udtalelse, som den daværende Formand for De sjællandske Landboforeninger, Proprietær Jacob Tvedegaard, fremsatte i et

Fødselsdagsinterview under Krigen — vistnok da han fyldte 70 Aar. Han blev spurgt, om han ikke var betænkelig ved de stigende Priser paa Landejendomme. Han svarede dertil, at det var han ikke, thi skulde der senere komme et Prisfald, maatte Skatterne og Arbejdsløningerne reguleres nedad, saaledes at der paa ny opnaaedes Rentabilitet. Han slog sig med andre Ord til Taals med, at de Spekulationsgevinster, der blev taget hjem ved Ejendomssalg til høje Priser, senere skulde betales af Arbejderne i Form af lavere Lønninger. Der er bare det at sige til det, at der jo er to Parter om at bestemme Arbejdslønnen, og det er ikke paa Forhaand givet, at Arbejderne er indstillet paa at skulle bære Omkostningerne ved, at Priserne nu drives for højt op.

Et Lyspunkt er der dog ved de Ordninger, der er vedtaget, og det er, at de ikke paavirker selve de Priser, som Forbrugerne skal betale. Den eneste Undtagelse er Smørret, og her er der sikret Alders- og Invaliderentemodtagere samt alle Børn Dækning. Merudgiften pr. Familie bliver derfor kun 13 Kr. 50 Øre pr. Aar, og da Pristalsbudgettet som Følge af de særlige Regler for Pristallets Udarbejdelse samtidig stiger med næsten det dobbelte Beløb, stiller det i hvert Fald ikke Arbejderne og Tjenestemændene daarligere.

Jeg har for øvrigt bemærket, at „Land og Folk“ Tirsdag den 25. Maj skriver, at Smørprisens Stigning ikke faar megen Indflydelse paa Pristalsbudgettet; derimod hedder det om de smaa 6 Øre, Margarinen er faldet med, at dette tæller saa dejligt paa Pristallet. Da det er en Kendsgerning, at Smørret indgaar i Pristalsbudgettet med et større Kvantum end det faktiske Forbrug, og Margarinen indgaar med et mindre Kvantum end det faktiske Forbrug, er det altsaa lige det modsatte af det, Bladet skriver, der er Tilfældet. Et Parti maa være endog meget fattigt paa Argumenter, naar det ser sig nødsaget til at bruge den Slags vitterlige Usandheder i Agitationen.

Jeg beklager, at det Forslag, der var stillet om at skærpe Udbyttebegrænsningsloven, har maattet opgives, og at man i Stedet har maattet slække paa Bestemmelserne. Jeg er naturligvis klar over, at Loven ikke har som Formaal at begrænse Aktieselskabernes Indtjeningsmuligheder. Jeg er ogsaa klar over, at de Beløb, som opsamles uden at kunne komme til Udbetaling til Aktionærerne, er de paagældende Selskabers Ejendom, og at man ikke i Længden kan opretholde en saadan Lov. Paa den anden Side maa man regne med, at der kan komme